

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1040/2019
07.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Дејана Станишића, због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милоша Манџукића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 94/18 од 12.12.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 247/2019 од 03.04.2019. године, у седници већа одржаној 07.11.2019. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Дејана Станишића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 94/18 од 12.12.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 247/2019 од 03.04.2019. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона, **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 94/18 од 12.12.2018. године, између осталих, окривљени Дејан Станишић оглашен је кривим због извршеног кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од седам година, те је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка и судског паушала.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 247/2019 од 03.04.2019. године одбијене су, као неосноване, жалба окривљеног Дејана Станишића и његовог браниоца те браниоца окривљеног АА и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу К 94/18 од 12.12.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Дејана Станишића, адвокат Милош Манџукић, поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1); члана 439. тачка 2); 439. тачка 3); 438. став 1. тачка 7) и тачка 9) и члана 74. Законика о кривичном поступку све у вези са одредбом члана 485. Законика о кривичном поступку, уз предлог

Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да побијане пресуде укине или преиначи у смислу истакнутих навода у захтеву.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се неосновано указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, уз образложење да за кривични прогон окривљеног Дејана Станишића није прибављено одобрење Републичког јавног тужиоца што је, по ставу одбране, било нужно имајући у виду да Кривични закон Републике Српске прописује нижи законски минимум и максимум казне затвора за кривично дело разбојништва у односу на Кривични законик Републике Србије, те је наведена повреда закона учињена у вези са повредом одредаба члана 8. и 10. Кривичног законика Републике Србије.

Врховни касациони суд изнете наводе у захтеву браниоца окривљеног оцењује као неосноване, а како је ова битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП на идентичан начин истицана и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, дате на страни 2 и 3 другостепене пресуде, као довољне, аргументоване и јасне, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Бранилац окривљеног Дејана Станишића, такође указује на учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати, а као незаконити докази су означени: записник о препознавању лица МУП-Центар јавне безбедности Источно Сарајево ПС Источно Сарајево број 11-3/01-2-238/09 од 04.11.2009. године, где је радница банке ББ, између шест особа на фотографијама препознала лице под редним бројем 2-Дејана Станишића, као једног од мушкараца који су извршили пљачку дана 06.06.2009. године; записник о препознавању лица МУП-Центар јавне безбедности Источно Сарајево ПС Источно Сарајево број 11-3/01-2-237/09 од 04.11.2009. године где је сведок ВВ након показаних седам фотографија препознала лице под редним бројем 2-Дејана Станишића, као лице које је пре пљачке банке видела у непосредној близини и то као лице које је дана 06.06.2009. године видела да је изашло из банке након пљачке са још једним мушкарцем; и исказ самог окривљеног Дејана Станишића дат у МУП-у Републике Србије ПУ Београд у присуству браниоца по службеној дужности - адвоката Рајне Ђурић дана 07.08.2009. године.

Врховни касациони суд налази да су напред изнети наводи у захтеву браниоца окривљеног неосновани.

Пре свега, везано за доказне радње препознавања лица на основу фотографија и везано за записнике сачињене поводом предузетих доказних радњи препознавања лица, одредбом члана 149. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник“, 119/08) који је био на снази у време предузимања доказне радње - препознавање лица, прописано је да ће се: „препознавање лица извршити на основу фотографија тог и фотографија сведоку непознатих лица, ако препознавање лица није могуће у складу са ставом 3. истог члана“, као у конкретном случају, с`обзиром на то да је окривљени Дејан Станишић 04.11.2009. године - у време предузимања доказне радње, био недоступан државним органима Републике Српске.

Такође, препознавање лица је на идентичан начин прописано и одредбом члана 150. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, 52/2012, 91/2017 и 66/2018), који је сада на снази.

Предметне доказне радње препознавање лица су извршене уз сагласност Окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву - ГГ, у смислу одредбе члана 226. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, 119/08) који је важио у време предузимања ове доказне радње и којим је прописан надзор тужиоца над радом овлашћених службених лица.

Дакле, Врховни касациони суд налази да су обе предузете доказне радње препознавања лица извршене од стране сведока ББ и сведока ВВ као и записници о истим доказним радњама сачињени од стране МУП-а Републике Српске дана 04.11.2009. године прибављени у законитом поступку у складу са цитираним, тада важећим, одредбама Закона о кривичном поступку Републике Српске.

Врховни касациони суд, такође налази да је неосновано и указивање браниоца окривљеног Дејана Станишића да су докази прикупљени у кривичном поступку пред надлежним органима у Републици Српској, а затим изведени пред судом у Републици Србији „недозвољени докази“ с`обзиром на то да су исти прибављени у складу са важећим Законом о кривичном поступку Републике Српске и да исти нису у супротности са Закоником о кривичном поступку Републике Србије (чл. 100. у вези чл. 90. ЗКП) који важи у време пресуђења у овој кривичноправној ствари.

Дакле, Врховни касациони суд налази да побијане правноснажне пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, како се то неосновано указује у поднетом захтеву браниоца окривљеног Дејана Станишића, на напред наведени начин.

Надаље, Врховни касациони суд налази да су неосновани и наводи захтева којима се као „недозвољен доказ“ оцењује одбрана окривљеног Дејана Станишића изнета пред овлашћеним службеним лицима МУП РС ПУ Београд од 07.08.2009. године и то из следећих разлога:

Окривљени, тада осумњичени Дејан Станишић је своју одбрану изнео у службеним просторијама МУП-а РС ПУ Београд пред овлашћеним службеним лицима тог органа ДД и ЋЋ, у присуству браниоца по службеној дужности - адвоката Рајне Ђурић, са којом је након што је упозорен о својим правима из члана 5. члана 13. и члана 89. ЗКП, пошто му је предочено која четири кривична дела му се кривичним пријавама стављају на терет, након обављеног поверљивог разговора са браниоцем, изјавио да жели да промени свој исказ дат у раним јутарњим сатима када се бранио ћутањем, да жели да изнесе своју одбрану, те је у неометаном казивању изнео своју одбрану, а затим и одговарао на постављена питања. Сачињени записник МУП РС ПУ Београд Ку 12006/09 од 07.08.2009. године окривљени Дејан Станишић је прочитао и потписао без примедби као и његов бранилац - адвокат Рајна Ђурић и овлашћена службена лица МУП-а РС ПУ Београд.

Дакле, Врховни касациони суд налази да је одбрана окривљеног Дејана Станишића изнета пред овлашћеним службеним лицима МУП-а РС ПУ Београд о чему је сачињен записник Ку 12006/09 од 07.08.2009. године доказ прибављен у законито спроведеном поступку, те да се поднетим захтевом браниоца окривљеног, у изнетом делу, неосновано указује да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред наведених повреда, поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9), те на повреду закона из члана 439. тачка 2) и тачка 3) као и на повреду одредбе члана 74. Законика о кривичном поступку, које представљају разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца. Међутим, бранилац окривљеног, осим формалног позивања на напред наведене законске одредбе из члана 438. став 1. тачка 9), те на повреду закона из члана 439. тачка 2) и тачка 3) као и на повреду одредбе члана 74. Законика о кривичном поступку не опредељује, односно не конкретизује у чему се састоје повреде ових одредаба, супротно одредби чл. 484. ЗКП.

Како је Врховни касациони суд, приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца, везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП, те делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП, то значи да суд одлучујући по захтеву за заштиту законитости, уколико разлози и повреде закона нису изричито наведени, нема законских овлашћења да по службеној дужности тумачи и оцењује о којој се повреди закона ради, из ког разлога поднети захтев, у напред наведеном делу, нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног поднетим захтевом указује да у редовном кривичном поступку није правилно цењен исказ сведока ББ, који он оцењује као крајње непоуздан; да одбрана окривљеног дата у МУП РС ПУ Београд 07.08.2009. године не може бити узета као несумњив и веродостојан доказ с`обзиром да је дата под принудом уз психичко и физичко малтретирање те да је записник био унапред сачињен а окривљени је морао да га потпише и др, чиме се суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно одредбу члана 440. ЗКП.

Како повреда одредбе члана 440. ЗКП не представља законски разлог, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, захтев је одбачен, у наведеном делу, као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, те применом члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић